

Bilag 20.

Oversættelse.

Stud. mag. Uffe Torms indlæg i 3. udvalg den 5. oktober 1970 vedrørende ungdommen og dens udvikling til respekt for menneskerettigheder etc.

Forhandlingerne i de sidste dage om problemer særligt med henblik på ungdomsundervisning vedrørende menneskerettighederne har været stimulerende og inspirerende, men jeg har fæstnet mig ved, at der ofte i indlæggene har været en noget traditionel undertone: Ungdommen er et problem, og ungdommen har et problem, og hvad kan der gøres ved det? Har vi det lidt på samme måde som en læge, der står over for en syg og har problemet med at kurere ham?

Jeg tror ikke, at denne problemstilling i det store og hele er rigtig, og der er heller ingen tvivl om, at ungdommen, som allerede nu udgør en væsentlig procentdel af verdensbefolkningen, ikke deler denne opfattelse.

Når man gennemser det interessante dokument, der kom af Verdensungdomsforsamlingen i juli d. å., og når man har set resultatet af ungdomsseminaret i Belgrad i juni måned, får man heller ikke indtrykket af, at ungdommen selv mener, at det er i ungdommen, at problemerne skal søges, men mere i den hastige og uoverskuelige sociale og teknologiske udvikling.

Jeg vil ikke gå så vidt at erklære mig enig i den ungdommelige opfattelse, at de ældre generationer ikke har nogen berettigelse. Men på den anden side må man erkende, at den politiske uro, den nød og elendighed, der findes verden over, ikke er den opvoksende generations skyld.

Ungdommen er i mange tilfælde et uskyldigt offer for ulykkelige omstændigheder, som andre har skabt, og det vil derfor være rimeligere, om søgelyset rettes mod andre sektorer af samfundslivet.

Ungdommen med dens ideer, fordomme og mangel på erfaring, men samtidig med

dens energi, fantasi og entusiasme er en væsentlig del af samfundet, og det er de noget ældres interesse og ansvar at skabe den plads og de muligheder, som ungdommens kraftressourcer berettiger til.

Det er her under debatten fremhævet flere gange, at problemerne omkring ungdommen inden for de forskellige geografiske områder er højst forskellige, hvorfor spørgsmålet om undervisning vedrørende menneskerettigheder ikke overalt er det samme.

Hverken for industrilandene i øst og vest eller for den nye verdens lande tror jeg, at forskellen er så stor. Ungdommen ved, hvad menneskerettighederne går ud på.

Menneskerettighederne er smukt formuleret i de fleste landes forfatninger, men det, der er ungdommens eller snarere de ældres problem, er, at ungdommen vover at stå op og gøre disse rettigheder gældende — forlange dem gennemført i ånd og bogstav.

Nogle steder mangler viljen, og andre steder gør forholdene disse rettigheder illusoriske. For andre kan dagliglivets forhold vanskeliggøre en effektiv udnyttelse af menneskerettighederne, for hvad betyder disse for dem, der er ufri i den forstand, at deres daglige tilværelse er en kamp mod sult og sygdom, arbejdsløshed og hjemløshed og anden materiel nød?

De vil måske have lagt mærke til, at jeg med omhu har undgået at nævne de mange onder, som sædvanligvis bliver remset op som vigtige områder, som ungdommen skal kæmpe imod.

Tro ikke, at vi i Danmark ikke deler afskyen for uretfærdighed og lidelser, som påføres uskyldige mennesker verden over. Mange vil vide, at Danmark ofte har talt retfærdighedens sag.